

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Min hiertens JEsu, søde lyst

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Min hiertens JEsu, søde lyst", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson01-shoot-workid120146.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Nr. 95.

 Mel. Alleneste Gud i Himmerig, etc.

 Min hiertens JEsu, søde lyst
For sielens klare øye,
Jeg, som mig altid ved dit bryst
Saa liflig kand fornøye,
Jeg knæler for din throne ned,
Og vil din store kierlighed
Med fryde-sang ophøye.

 2. Din sødhed blusser op i mig,
Indtager alle sinde,

* *

 - - -

* * 277

 Jeg synger, springer, frydelig,
Saa tit jeg dig kand finde
I troens favnetag saa sød,
Og hvile i din arm og skiød,
O der er himlen inde!

 3. Du est et lys, bestraaler mig
Med idel fryd og glæde,
Mit hierte derved skynder sig,
Paa livets vey at træde,
Tag bort mit hierte, sind og sands,
Og fyld dem med dit lys og glands
Fra himlens lyse sæde.

 4. Du est min sikre himmel-vey,
Til livets land at vinde,
Hvo det forstaaer, hand vandrer ey
Med verdens flok i blinde,
Ach lad mig ey indbilde mig,
At kunde himlen uden dig,
Min søde Frelser, finde.

 5. Du, du est sandhed selv, hvorpaa
Jeg fast og stadig bygger,
I dig er liv og kraft at faae,
Foruden dig kun skygger,
Befæst min siel i livets trin,
At jeg ey paa det bare skin
Og tomme skaller tygger.

 6. Du est mit liv, ved dig jeg kand
I Gud mit levnet føre,
Din Aand mit hiertes tørre land
Kand skiønt og frugtbart giøre

*

 - - -

* 278

 Ved himlens dug og livets saft,
Ach lad dog denne leve-kraft

I sielen ey ophøre!

☒ 7. Du est mit søde himmelbrød,
Din Faders største gave,
Hvoraf min siel i hungers nød
Kand kraft og styrke have,
O gjør mig levende og glad,
Og lad mig ikke siele mad
Af verdens lyst tillave.

☒ 8. Du est min drikke, sød og sund
At ledske mig og fryde,
Hvo dig har smagt i hiertets grund,
Vil altid mere nyde,
O kilde, see hvor tørster mig,
O lad din sødheds strømme sig
Udi min siel udgyde!

☒ 9. Du est min klædning meer end rar,
Mit hiertes gylden-stykke,
I din retfærdighed jeg har
Et evigt brude-smykke,
Bort med den stolte klæde-dragt,
De blinde sieles staaderpragt,
Den gamle Adams krykke.

☒ 10. Du est mit slot og hinderhold,
Min faste borg og hytte,
Hvorfra mig ingen fiendevold
Kand nøde til at flytte:
O lad mig blive kun i dig,

* * 279

☒ Saa skal du nok beholde mig,
Og troligen beskytte.

☒ 11. Du est min hyrde, som saa mild
Og trofast var, at hente
Min arme siel, der hun saa vild
I synden fra dig rendte,
O tag i agt dit arme faar,
At jeg ey skiller fra din hiord,
Men himlen vist kand vente.

☒ 12. Du est min brudgom, som min aand
Vil liflig favne-tage,
Mit lam, som leedst de haarde baand,
Og lodst dig for os plage,
Min konge, som mig holder fast,
At ingen helved-baand og bast
Mig fra dig bort kand drage.

☒ 13. Du est min ven i nød og død,
Som jeg allene eyer,
Min broder meer end honning sød,
Min moder, som mig pleyer,
Min læge, naar jeg findes svag,
Min skat og glæde nat og dag,
Som over alting veyer.

☒ 14. Du est min stærke helt i striid,
Min pantser, skiold og bue,
Min trøster udi trængsels tiid,
Som al min nød kand kue,
Mit skib i sorgens dumme søe,

* *

✂ - - -

* 280

✂ Med dig jeg leve vil og døe,
Og dog for intet grue.

✂ 15. Du est mit lys i modgangs nat,
Naar alle farer skrekker,
Min tilhold, naar jeg er forladt,
Og trofast haanden rekker,
Mit sukker mod den bittre smag,
Mit faste tække, skiul og tag,
Som mig for regnen dækker.

✂ 16. Du est min skønne urtegaard,
Hvori min siel sig fryder,
Mit blomster, som i naadens vaar
Mit hierte deylig pryder,
Min rose udi korsets dal,
Trods modgangs torne uden tal,
I dig jeg alting nyder.

✂ 17. Du est i hierte-sorg min trøst,
Min glæde, naar jeg smiler,
Min daglig tiidsfordriv og lyst,
Min hvile, naar jeg hviler,
Og hvordan det mig end skal gaae,
Saa kand jeg være glad, og paa
Din naade aldrig tviler.

✂ 18. Hvad skal jeg om dig sige meer,
Min eneste udvalde,
Jeg vil af hiertet, som du seer,
Dig ret mit alting kalde,
Thi hvad jeg vilde, est du mig,
Ach! lad mit hierte idelig
Kun dig igien befalde.

*

✂ - - -

* 281